

Σαν

σήμερα πριν από πολλά χρόνια...

Σαν σήμερα πριν από πολλά χρόνια έφτασα στη Ι. Μ. Μ. Βατοπαιδίου, στο πρώτο μου ταξίδι στο Άγιο Όρος. Η προηγούμενη μονή που με φιλοξένησε ήταν αρκετά μακριά και η μετάβαση κουραστική. Και το άγχος μου μεγάλο γιατί δεν είχα μεριμνήσει για την διαμονή μου στο Βατοπαίδι. Δεν ήξερα λοιπόν αν θα με φιλοξενούσαν και που θα κατέληγα εκείνο το βράδυ. Ευτυχώς, όλα κύλισαν καλά και στο μοναστήρι με δέχτηκαν. Αρκετά κουρασμένος αποφάσισα απλά να επισκεφτώ την εκκλησία για να ανάψω ένα κερί στην ολονυχτία που θα ακολουθούσε και να πάω να κοιμηθώ. Ας προσευχηθώ αύριο και ας παρακολουθήσω την αυριανή λειτουργία, αποφάσισα. Και πράγματι, λίγο μετά την έναρξη της λειτουργίας, τα κουρασμένα μου πόδια με έφεραν στην εκκλησία. “Ας κάτσω 5 λεπτά σκέφτηκα, ντροπή είναι να φύγω αμέσως. Στο κάτω-κάτω των Ταξιαρχών ξημερώνει”. Και αυτά τα 5 λεπτά έγιναν ώρες. Και εγώ εκεί, ακίνητος, έκθαμβος να παρακολουθώ με όλες τις αισθήσεις μου τεταμένες. Οι χοροί να εναλλάσσονται, οι μελωδίες να σε συνεπαίρνουν, οι αγγελικές φωνές των μοναχών να σε καθηλώνουν. Το φως λιγοστό, με κεριά. Και πότε-πότε ένας μοναχός

να κουνάει ελαφρά τον τεράστιο πολυέλαιο... Το τελετουργικό μεγαλοπρεπές και αυστηρό που σε έκανα να αναρωτηθείς πότε θα δεις μέσα στο χαμηλό φωτισμό τη μορφή ενός βυζαντινού αυτοκράτορα... Όλο το εκκλησίασμα στεκόταν εκεί, ακίνητο, προσηλωμένο, καθηλωμένο στα λόγια της λειτουργίας που ετελείτο στην ανάμνηση της σύναξης.

Δεν ξέρω πόση ώρα είχε περάσει, όταν ένας γηραιός μοναχός στάθηκε στο μέσο της εκκλησίας και με ήρεμη και σταθερή φωνή, διάβασε το συναξάρι της ημέρας: «...ο ωραιότερος, δυνατότερος και λαμπρότερος, υπερηφανεύθηκε... απάνω από τα αστέρια του ουρανού θα τοποθετήσω το θρόνο μου, και θα είμαι όμοιος με τον Ύψιστο... τότε εξέπεσε και μαζί του παρέσυρε μεγάλο αριθμό αγγέλων... σ' αυτή τη κρίσιμη ώρα ο αρχάγγελος Μιχαήλ, στάθηκε στο μέσον του ουρανού και ύμνησε με δυνατή φωνή τον Κύριο φωνάζοντας : «Στώμεν καλώς, στώμεν μετά φόβου». Και αμέσως στάθηκαν στη θέση τους οι Άγγελοι και άρχισαν να ψάλλουν: «Άγιος, Άγιος, Άγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ο ουρανός και η γη της δόξης σου». Και έτσι σταμάτησε η πτώση. Στις 8 Νοεμβρίου λοιπόν, γιορτάζουμε όχι την πτώση για την οποία θλιβόμαστε, αλλά την σύναξη».

Τα μάτια μου βούρκωσαν. Μας έδωσε την ελευθερία της βούλησης. Και εμείς, μόνοι μας Τον προδίδουμε..Δική μας ευθύνη η πορεία και η κατάληξη μας... Και όμως Αυτός, με στη αμέτρητη αγάπη για τη δημιουργία Του, ήρθε στη γη, δίδαξε, παραδόθηκε, σταυρώθηκε, πήρε πάνω Του την αμαρτία όλου του γένους των ανθρώπων, αναστήθηκε και δεν έπαψε να συγχωρεί...

Ζητώντας τι; Απλά να πούμε ήμαρτον, συγγνώμη. Να δεχτούμε τα σφάλματα που πράξαμε χωρίς δικαιολογίες και να ζητήσουμε συχώρηση. Και αν η μετάνοια είναι αληθινή, τότε τα χέρια Του είναι ανοιχτά και η χαρά Του μεγάλη. Γιατί ο καθένας που γυρνάει κοντά Του δεν είναι ένα πρόβατο που γυρνάει στην αγέλη αλλά ο άσωτος που γυρνάει στον Πατέρα του...

Η ψυχή μου λύγισε. Και πριν τα μάτια μου πλημμυρίσουν δάκρυα, πλησίασα την εικόνα της Εσφαγμένης. Προσκύνησα και ζήτησα την μεσολάβηση και τη βοήθεια Της. Και αποχώρισα όσο πιο διακριτικά μπορούσα.

Εύχομαι να βρεθώ ξανά τέτοια μέρα στο Βατοπαίδι και να ζήσω ξανά την ίδια εμπειρία. Με μια διαφορά όμως. Να είμαι ο άσωτος που έχει βρει πια, τον δρόμο του...

Άγγελοι Του Θεού, πρεσβεύετε υπέρ ημών...

Γιώργης Ταξιδευτής